

ORACIÓ

Oh Déu, que per mediació de la
Verge Santíssima atorgàreu a
Sant Josepmaria, sacerdot, gràcies
innombrables, escollint-lo com a instrument
fidelíssim per fundar l'Opus Dei, camí de
santificació en el treball professional i en
l'acompliment dels deures ordinaris del cristià:
feu que jo sàpiga també convertir tots els
moments i les circumstàncies de la meva vida
en ocasió d'estimar-vos, i de servir amb
alegria i amb senzillesa l'Església, el Sant Pare i
les ànimes, il·luminant els camins de la terra
amb la lluminària de la fe i de l'amor.
Concediu-me per la intercessió de
Sant Josepmaria el favor que us demano...
(demani's). Així sia.
Prenostre, Avemaria i Glòria.

Fins el 6 d'octubre de 2002 s'imprimiren 27 números del Full Informatiu, que parlaven sobre el Procés de Canonització de Josepmaria Escrivà de Balaguer i sobre favors obtinguts per la seva intercessió. D'aleshores ençà, nombroses persones ens han demanat que continuem informant sobre la vida i el missatge del fundador de l'Opus Dei. Aquesta publicació, la tercera sobre Sant Josepmaria, respon a aquest desig.

Aquest Butlletí es distribueix gratuïtament. Si voleu rebre'l podeu demanar-ho a: **Prelatura de l'Opus Dei, Oficina per a les Causes dels Sants**, carrer Diego de León, 14, 28006. Madrid.

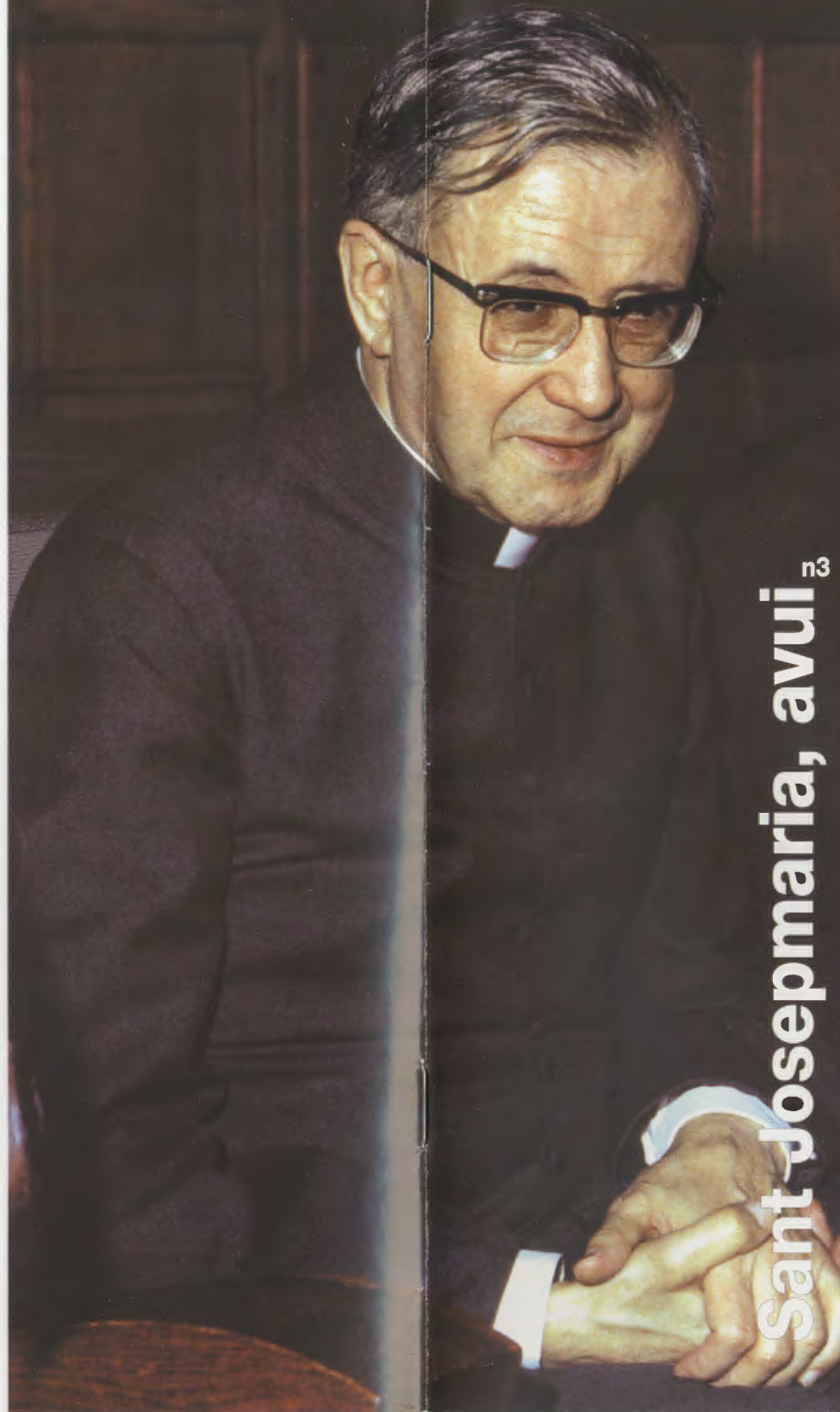
Si desitgeu ajudar, amb almoines, a les despeses d'edició d'aquesta publicació, podeu enviar els donatius a: **Prelatura de l'Opus Dei, Oficina per a les Causes dels Sants**, per gir postal o per transferència al c/c. número 0182-4017-57-0018820005, del BBVA, Agència Urbana del carrer Diego de León, 16, 28006 Madrid.

De conformitat amb la legislació sobre protecció de les dades personals, es garanteix la possibilitat de demanar la cancel·lació del propi nom i l'adreça del Butlletí, enviant un e-mail a ocs@opusdei.es, o bé per correu a:

Prelatura de l'Opus Dei, Oficina per a les Causes dels Sants, Diego de León, 14, 28006 Madrid.

En cas de no trobar el destinatari, retornar al remitent.

Director Responsable: José Carlos Martín de la Hoz
Imprimitur: +Mons. Xavier Echevarría, Prelat de l'Opus Dei
Idea gràfica i impremta: Litoplex Indústria Gràfica S.A., Manresa
Dep. Leg.: B.6.592-1988

AMOR A LA LLIBERTAT

En el volum «Converses amb Monsenyor Escrivà de Balaguer», **van publicar algunes entrevistes al Fundador de l'Opus Dei realitzades per periodistes de diversos països. A continuació oferim una de les preguntes i la resposta.**

“¿Quines són les característiques de la formació espiritual dels membres, que fan que resti exclosa tota mena d'interès temporal en el fet de pertànyer a l'Opus Dei?”

Tot interès que no sigui purament espiritual és radicalment exclòs, perquè l'Obra *demana molt* —deseiximent, sacrifici, abnegació, treball sense descans al servei de les ànimes—, *i no dóna res*. Vull dir que no dóna res en el pla dels interessos temporals; perquè en el pla de la vida espiritual dóna molt: dóna mitjans per a combatre i vèncer en la lluita ascètica, encamina per sendes d'oració, ensenya a tractar Jesús com un germà, a veure Déu en totes les circumstàncies de la vida, a sentir-se fill de Déu i, per tant, compromès a difondre la seva doctrina.

Una persona que no progressi en el camí de la vida interior, fins a entendre que val la pena de donar-se del tot, de lliurar la pròpia vida al servei del Senyor, no pot perseverar en l'Opus Dei, perquè la santedat no és una etiqueta, sinó una profunda exigència.

D'altra banda, l'Opus Dei no té cap activitat de fins polítics, econòmics o ideològics: cap acció temporal. Les seves úniques activitats són la formació sobrenatural dels seus fidels i les obres d'apostolat, és a dir, la contínua atenció espiritual a cadascun dels membres i les obres corporatives apostòliques d'assistència, de beneficència, d'educació, etc.

Les persones de l'Opus Dei s'han unit *només* per seguir un camí de santedat, ben definit, i per col·laborar en determinades obres d'apostolat. Els seus compromisos recíprocs exclouen tota mena d'interès terrenal pel sol fet que en aquest camp tots els fidels de l'Opus Dei són lliures i, per tant, cadascun d'ells segueix el seu propi camí, amb finalitats i interessos distints i a vegades contraposats.

L'Opus Dei no té cap activitat de fins polítics, econòmics o ideològics: cap acció temporal.

Com a conseqüència del fi exclusivament diví de l'Obra, el seu esperit és un esperit de llibertat, d'amor a la llibertat personal de tots els homes. I com que aquest amor a la llibertat és sincer i no un simple enunciat teòric, nosaltres estímem la necessària conseqüència de la llibertat, o sigui, el pluralisme. A l'Opus Dei *el pluralisme és volgut i estimat*, no simplement tolerat, i de cap manera dificultat. Quan veig entre els membres de l'Obra tantes idees diverses, tantes actituds diferents —respecte a les qüestions polítiques, econòmiques, socials o artístiques, etc.—, aquest espectacle em dóna alegria, perquè és senyal que de cara a Déu tot funciona com cal.

Unitat espiritual i varietat en les coses temporals són compatibles quan no regnen el fanatisme i la intolerància, i, sobretot, quan es viu de fe i se sap que els homes estem units no per simples llaços de simpatia o d'interès, sinó per l'acció d'un mateix Esperit, que fent-nos germans de Crist ens duu cap a Déu Pare.

Un veritable cristià no pensa mai que la unitat en la Fe, la fidelitat al Magisteri i a la Tradició de l'Església, i la preocupació per fer arribar als altres l'anunci salvador de Crist, està en contrast amb la varietat d'actituds en les coses que Déu ha deixat, com se sol dir, a la lliure discus-

La llibertat i la responsabilitat personals són la millor garantia de la finalitat sobrenatural de l'Obra de Déu.

sió dels homes. Més encara, és plenament conscient que aquesta varietat forma part del pla diví i que és volguda per Déu, que reparteix els seus dons i les seves llums com vol. El cristià ha d'estimar els altres, i així ha de respectar les opinions contràries a les seves i conviure en plena fraternitat amb aquells que pensen altrament.

Precisament perquè els membres de l'Obra s'han format segons aquest esperit, és impossible que ningú pensi aprofitar-se de pertànyer a l'Opus Dei per obtenir avantatges personals, o per intentar d'imposar als altres opcions polítiques o culturals: perquè els altres no ho tolerarien, i el portarien a canviar d'actitud o a deixar l'Obra. És aquest un punt en el qual ningú no podrà permetre mai, a l'Opus Dei, la més petita desviació, ja que ha de defensar no sols la seva llibertat personal sinó la naturalesa sobrenatural de la labor a la qual s'ha donat. Jo penso, per això, que la llibertat i la responsabilitat personals són la millor garantia de la finalitat sobrenatural de l'Obra de Déu (Converses amb Monsenyor Escrivà de Balaguer, ed. Rialp, Madrid 1987, n. 67).

RECORDS DE SANT JOSEPMARIA

Pedro Casciaro recorda l'ambient de la primera Residència d'estudiants que va posar en marxa a Madrid el 1934: "Entre els membres de l'Opus Dei i entre els universitaris que tractava apostòlicament hi havia, com és lògic, gran diversitat de posicions, i ens ensenyava a tenir un gran respecte vers la llibertat de cadascú. «Mira —explicava el Pare a un noi—, aquí mai no et preguntaran de política; vénen de totes les tendències: carlins, d'Acció Popular, monàrquics de Renovació Espanyola... I ahir —li deia com a exemple— van venir el President i el Secretari de l'Associació d'Estudiants Nacionalistes Bascos» (Pedro Casciaro: Soñad y os quedaréis cortos, ed. Rialp, Madrid 1996, 9ª ed., pp. 66-67).

Aquest esperit continuà després de la Guerra Civil a la Residència del carrer Jenner: "A la sala d'estudi —relata Francisco Ponz—, en un pergami a la paret, es llegia en llatí el manament de la caritat: «Un manament nou us dono, que us estimeu els uns als altres; com jo us he estimat, estimeu-vos també els uns als altres. En això coneixeran tots que sou els meus deixebles, si us estimeu els uns als altres» (Joan, 13, 34-35). Aquell pergami, que abans de la Guerra Civil era ja a la Residència de Ferraz, havia estat recuperat pel Pare entre les runes de l'edifici, ensorrat pels bombardeigs" (Francisco Ponz: Mi encuentro con el Fundador del Opus Dei, ed. Eunsa, Pamplona 2000, p. 42).

També d'aquella època, José María Casciaro recorda un viatge amb Sant Josepmaria:

"Quan el tren havia començat a córrer, li vaig fer la següent pregunta:

—Pare, ara què puc fer a Madrid?

La resposta fou rapidíssima, immediata: «Tu, a Madrid, el que et doni la gana».

La veritat és que, de moment, no vaig copsar bé el seu abast, perquè no tenia cap pla, només la il·lusió de tornar uns dies a la Residència de Jenner per a estar, simplement, amb el Pare, amb en Pedro i la resta dels de l'Obra. Tot i que no vaig comprendre la resposta, em va quedar tan gravada que no l'he oblidat.

Després vaig anar entenent aquelles paraules: manifestaven espontàniament la seva actitud de respecte vers la llibertat de tots, de manera especial dels seus fills a l'Obra. I també una cosa realment admirable: la confiança que el Pare tenia en nosaltres: «me'n refio més de la paraula d'un fill meu que del testimoni unànim de cent notaris», li vaig sentir dir després en diverses ocasions. També més endavant vaig anar calant la

profunditat teològica de la seva actitud: confiava en la sinceritat dels seus fills, en la integritat de la nostra vida vers Déu, en el fet que buscàvem el Bé per motius completament sobrenaturals” (José María Casciaro: Vale la pena, ed. Rialp, Madrid 1998, pp. 97-98).

Les primeres dones de l’Opus Dei –escriu Esther Toranzo– van arribar a Kenya el 1960, pocs anys abans de la independència. Duien un projecte educatiu per a joves, obert a totes les races i religions; una idea enfrontada amb el problema candent en aquell moment: la segregació. Nairobi era aleshores dividit en tres zones residencials: zona per a habitatges d’europeus, la de famílies asiàtiques i la d’africans; la darrera, confinada a barris perifèriques de la ciutat, amb edificis i condicions higièniques precàries” (Esther Toranzo: En el corazón de Kenia, ed. Rialp, Madrid 1994, pp. 37-38).

DEVOCIÓ POPULAR

NO ES PARLAVEN

Vaig rebre l’estampa de Sant Josepmaria i vaig demanar, després de resar l’oració, que un nebot de 20 anys fes les paus amb el seu pare. Portaven més d’un any i mig sense parlar i, quan ho feien, era per discutir; la meva germana entre els dos procurant suavitzar. Els pares amb la germana gran dinaven i sopaven al menjador, mentre que el noi ho feia a la cuina. Als pocs dies, quina no seria la meva sorpresa quan vàrem seure a taula i vaig veure que el meu nebot seia amb nosaltres i dialogava amb el seu pare. Me’n vaig alegrar moltíssim, vaig felicitar el noi i li vaig dir que es man-

tingués en aquella bona actitud vers el seu pare. Em va respondre que sí, que no hi hauria cap problema. Així continuen en bona harmonia. Vaig donar moltes gràcies a Déu per haver concedit aquesta gràcia especial a través de Sant Josepmaria.

M. i J.
Lleó

NO VOLIA SORTIR

Sóc una mare que estava desesperada en veure el meu fill que estava depressiu i ficat a casa sense voler anar a cap lloc. Va estudiar Electrònica i després va començar la carrera d’Enginyer Tècnic. Li feia molta il·lusió cursar aquesta carrera, però van passar tres anys i només va aprovar algunes assignatures, i ho va deixar. A partir d’aleshores es va anar tancant a dins de casa i no volia sortir. Així van passar els anys, fins que jo vaig resar a Sant Josepmaria i el meu fill va tenir ànim per fer un curs d’Informàtica perquè, per col·locar-se, s’havia d’actualitzar. Ara estic contenta perquè ha conegut una noia i s’ha casat. També ha trobat una feina. Estic molt agraïda a Sant Josepmaria i li demano que el segueixi ajudant perquè no torni a caure al pou en què estava reclòs. Molt agraïda.

E.M.
Sevilla

VA TORNAR A CASA

Per a sorpresa de tota la família, pels voltants de l’any nou la meva cunyada li va dir al seu marit –germà de la meva dona– i

als seus dos fills grans (19 i 14 anys, no al petit de 9) que havia pensat deixar la família, llogar un pis i viure sola. Aquesta notícia ens va deixar a tota la família molt preocupats i confosos.

Davant d'aquesta situació, immediatament vaig pensar que calia fer una novena a Sant Josepmaria per tal que la il·luminés i la fes reflexionar per seguir amb la vida familiar dels seus vint anys de matrimoni. Li vaig donar també una estampa de Sant Josepmaria a la meva dona perquè també resés l'oració.

Mentrestant, la meva dona, que va cada setmana a passar un dia amb la seva mare ja anciana, li va comentar en diverses ocasions la pena que teníem. Un dia, la meva cunyada va anar a casa de la meva sogra per algun motiu i es va trobar amb la meva dona. Suposo que Sant Josepmaria els deuria inspirar la conversa, perquè em va semblar d'allò més encertada. Li va fer veure que estava envoltada d'amor familiar i de l'afecte de marit i fills, i que era una pena que deixés tot allò per un somni o per un desig d'independència.

Poc de temps després d'aquella conversa, em va dir la meva dona: *Ja no se'n va a viure a un pis. Ha decidit seguir amb la seva família com sempre i diu que és molt feliç.* Poc temps després, la meva cunyada em va dir: *Moltes gràcies per la novena que vas fer.* Agraeixo aquest favor a Sant Josepmaria.

E.V.S.
Enviat per correu electrònic

VA TORNAR AL COL·LEGI

El nebot d'un amic no estudiava gaire i estava repetint 3r d'ESO. Un temps després, un divendres al matí, com que estava cansat, va marxar del col·legi i va deixar d'anar a classe. No hi volia tornar perquè es cansava i perquè els seus pares no li volien comprar un cotxe dels que no necessiten carnet per conduir-los.

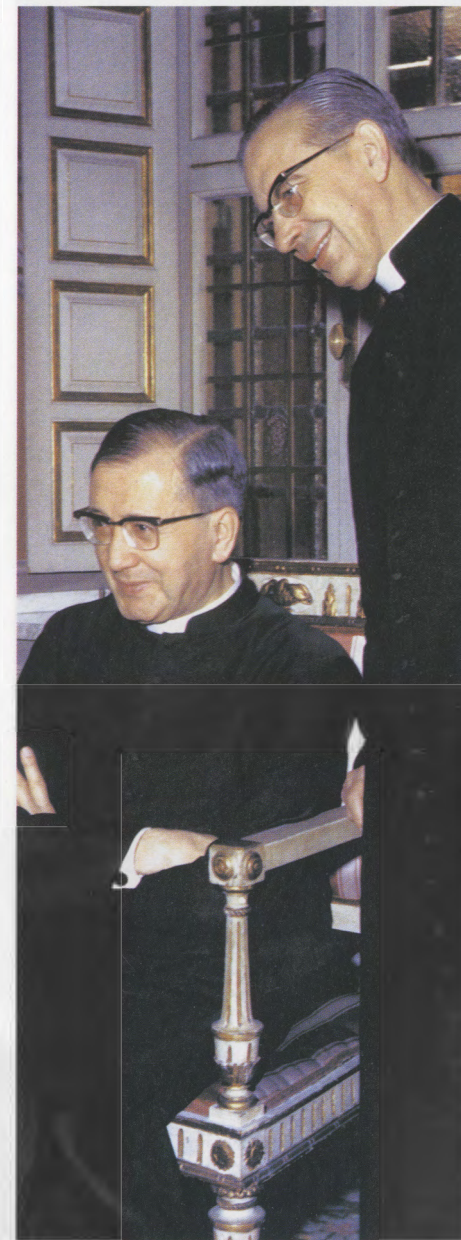
Durant el dia es dedicava a dormir i a la nit veia vídeos. A més, amb els seus sorolls no deixava dormir ningú de la família. Ni el pare ni la mare aconseguien que retornés al col·legi. Van emprar tota mena de raons per convèncer-lo però res no va funcionar.

Vaig encomanar a Sant Josepmaria que se solucionés la situació. Passats uns dies, el noi va tornar un altre cop al col·legi. Era també un divendres. Actualment assisteix a les classes regularment. Atribueixo aquest favor a la intercessió de Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer.

J.L.D.P.
Lleó

VA APARÈIXER EN UNA BUTXACA

El diumenge 22 de novembre vaig sortir de casa meva per comprar pa per al sopar; una hora més tard vaig despertar en un hospital de Santiago de Xile. El meu cap i la meva roba, xops de sang; metges i infermeres al meu voltant, i jo sense saber què estava passant. Poc a poc, vaig recuperar la meva consciència i vaig saber que havia patit un atropellament. Tot el meu cos era lacerat, els meus ulls "en tinta", el meu braç trencat prop d'una artèria i el meu cap, ple de sutures, encara en observació. En fi, un estat gairebé crític.

Em van fer escàners, radiografies, etc. Per a sorpresa de tots, el meu crani i el meu cervell no havien sofert cap mal, i aquí sóc ara escrivint aquest e-mail.

I el motiu és que, inesperadament, en una butxaca dels meus pantalons va aparèixer una estampa de Sant Josepmaria Escrivà, amb una Oració. Déu beneeixi la persona que va fer aquest acte amb una persona que jeia, "com morta", en un carrer d'aquesta que creiem insensible ciutat.

Potser el fet d'haver estat una de les persones que van ser al servei del Sant Pare Joan Pau II durant la seva vinguda a Xile m'hagi ajudat.

E.G.C.

Enviat per correu electrònic

GRÀCIES I ENDAVANT

Sempre he estat una persona molt escèptica en temes de religió. Estic feliçment casat i amb dos fills meravellosos.

Em vaig quedar sense feina i em va arribar una estampeta de Sant Josepmaria. Simplement la vaig resar (cosa que no he fet en ma vida) i els puc dir que la pau que tinc al meu interior i les ganes de fer coses i de veure la vida són increïbles. Això et dóna confiança i la veritat és que m'he perdut moltes coses del cristianisme.

Gràcies. Ah, per cert, he trobat treball, modest però amb ganes de superar-me.

F.C.

Enviat per correu electrònic

JA NO BEU

Sóc pare d'un home de 44 anys. Fa vuit anys que el meu fill va deixar la beguda. Érem una família destrossada pels estralls que la beguda estava produint en el nostre fill. Vaig recórrer a la intercessió de Sant Josepmaria i ens va obtenir aquest immens favor. Jo em vaig comprometre, en senyal d'agraïment, a resar cada dia la resta de la meua vida la seva estampa, independentment que resés altres novenes a aquest sant, en prova de gratitud i demanant-li que obtingui aquest mateix favor per a altres famílies.

Ara s'ha acomplert el vuitè any des que el meu fill va deixar de prendre begudes alcohòliques i vull comunicar-ho per tal que quedi constància de tan singular favor. He esperat tant de temps perquè va ser tan enorme el grau de sofriment que vam patir, que he volgut cerciorar-me que no era una temptativa passatgera com les moltes altres vegades que s'havia proposat deixar aquest vici.

Juntament amb el meu compromís de resar, vull aportar, en prova d'agraïment, una petita almoïna perquè l'apliquin com millor convingui.

L.G.T.

